

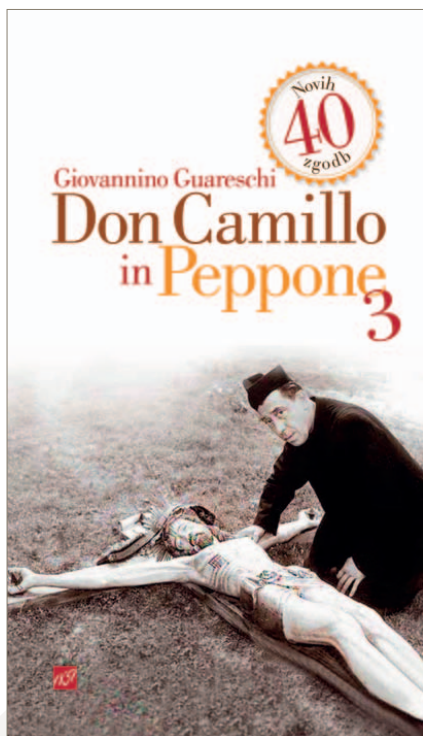

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

GIOVANNINO GUARESCHI: DON CAMILLO IN PEPPONE 3

Podatki o knjigi

- Naslov: Don Camillo in Peppone 3
- Avtor: Giovannino Guareschi
- Prevedel: Dean Rajčič
- Uredil: Ivan Mohar
- Cena: 20 evrov
- Velikost: 135 mm x 210 mm
- Vezava: Broširano
- Število strani: 372
- ISBN 978-961-278-229-0 (zv. 3)
- Izdala: Celjska Mohorjeva družba

Kontakt

Uredništvo
telefon 01-244-36-70
mohorjeva@siol.net

Življenje ni črno-bel dolgčas, ampak živa barvna paleta značajev in medsebojnih odnosov.

Če smo se pred pol stoletja pri branju Don Camilla muzali ob dogodivščinah med duhovnikom in komunistom, ko so v »samoupravnih« Jugoslaviji preganjali celo politične »vice«, gre danes na eni strani za kulturnozgodovinsko skico, na drugi strani pa za hudomušno lahko branje z literarno težo.

Kdor je z užitkom prebral prvi dve knjigi Guareschijevih zgodb (prva je pri Celjski Mohorjevi družbi izšla leta 2013, druga leta 2014), bo seveda tudi sedaj pričakoval sočno in zabavno branje. In ne bo se zmotil. Res pa je, da so med šaljivimi tudi presneto resne zgodbe o življenju ljudi s Padske nižine, začinjene z duhovitim odnosom med katoliškim župnikom in »rdečim« županom. To so zgodbe, pisane s srcem. »Srce sicer ne razmišlja, vendar je včasih močnejše od možganov,« pravi don Camillo v enem od pogovorov z Jezusom. Iz obširnega opusa 346 zgodb nas bo tretja knjiga poučevala in zabavala s štiridesetimi novimi peripetijami obeh glavnih akterjev.

O avtorju

Giovannino Oliviero Giuseppe Guareschi (1908–1968) je eden najbolj znanih in tudi najbolj prevajanih italijanskih pisateljev, ki je zaslovel v svetu zlasti s satiričnimi zgodbami o don Camillo in Pepponeju. V teh zgodbah, od katerih marsikatera temelji na resničnih dogodkih, se na prijeten in lahkoten način izraža njegov brezkompromisni spopad z vsem, kar je opazil gnilega v tedanji družbi. Tako je na primer kot eden najvidnejših italijanskih katoliških intelektualcev sicer podprl povojno De Gasperijevo krščansko demokracijo, vendar ga to ni oviralo, kadar je bilo treba izreči kritično besedo o zgrešenih potezah. Pomenljivo je, da je papež Janez XXIII., ki je Guareschija izjemno cenil, povabil tega mojstra peresa k sodelovanju pri pripravi prenovljenega katoliškega katekizma, čeprav on povabila ni sprejel, ker se za to ni čutil zadosti podkovanega. Guareschijeva iskriva satira je več kot aktualna tudi danes, saj je pisana tako, da v vsakem času drži ogledalo družbi, dokaz tega pa je, da je v Italiji v zadnjem desetletju izšlo več zbirk posameznih Guareschijevih zgodb z obširnimi komentarji uglednih literarnih kritikov. Skratka, videti je, da je šele več kot pol stoletja po njihovem nastanku prišlo do širšega zavedanja globine njihove sporočilnosti.

Odlomek iz knjige

Barchini je začudeno pogledal don Camilla.

»Ti samo delaj, kar ti rečem, in molči,« je zamrmral don Camillo. »Tu uporabi večje črke in napiši: Živel mir! Pod tem pa napiši ostalo. Tu zgoraj levo pa postavi belega goloba.«

Barchini je razširil roke.

»Belega goloba? Od tistega, kar leti, imam samo kliše kokoši.«

»Pokaži to kokoš.«

Barchini je šel pobrskat v kup raznorazne šare, potegnil iz njega ploščico, obrisal z nje prah, jo postavil pod stiskalnico, jo s pomočjo valjarja premazal s črnilom in naredil krtačni odtis.

Don Camillo je pozorno pogledal krtačni odtis.

»Preveč je podobna kokoši,« je ugotovil. »Tudi če bi ji odrezali greben, bi bilo to v najboljšem primeru podobno kopunu. Imaš kaj poljedelskega?«

»Imam lopato in kramp,« je odgovoril Barchini. »Kar se tiče podobe, bi bila ravno pravnjka, ker sta na risbi prekrížana.« Don Camillo mu je ukazal, naj naredi krtačni odtis tega klišeja.

»Kopije natisni v rdeči barvi. Potem pa povrh tega natisni zelen trak z napisom PAX. Imaš to?«

»Nimam, ampak to lahko hitro naredim. To je preprosta stvar, napis bom vrezal v linolej. Ampak ne razumem, kaj pomeni mir na lopati in krampu.«

»Mir in delo,« je razložil don Camillo. »Naredi mi sto kopij plakata in potem čakaj na moje nadaljnje ukaze.«

Barchini je začel momljati o dovoljenjih in drugih rečeh, vendar ga je don Camillo odrezavo prekinil.

»Imam že vse!«

»Bog nas obvaruj,« je zavzdihnil Barchini. »Ampak vi boste prej ali slej dobili nož v hrbet. Po mojem to ni pravi čas za provokacijo. Oni kar kipijo od jeze in zdi se, kot da samo čakajo na ukaz, da začnejo trgati plakate z zidov.« Don Camillo se je nasmehnil.

»Pa kaj misliš, da se še nisem naučil živeti v tem svetu?« je vprašal.

»Častiti, človek se nikoli ne nauči dovolj živeti na tem svetu. In še kako drži, da ima nekdo občutek, da je na varnem, pa se mu nenadoma zgodi kakšna nesreča in gre pod rušo.«

*

Ko se je naslednje jutro vas zbudila in so vaščani videli na zidovih nalepljene plakate z lopato in krampom, so ostali odprti ust.

Sprva niso mogli verjeti lastnim očem, ampak potem so se le prepričali, da so na plakatih res napisane naslednje besede:

Živel mir! V soboto ob 14. uri bo imel don Camillo na trgu govor o nujnosti politike miru!

»So pač taki časi, da se vsem duhovnikom malo zmeša pamet zaradi teh zadevščin,« je pripomnil nekdo. »Se vidi, da je to v modi.«

Peppone za razliko od drugih ni rekel ne bev ne mev: odšel je naravnost v župnišče, da zaustavi don Camilla.

»Kaj pomeni ta manever?« je mrko vprašal Peppone.

»Manever?«

»Častiti: lahko delate, kar hočete, kajti demokracija je takšna podlost, da omogoča duhovnikom organiziranje shodov. Kakorkoli že, prišel sem vam samo povedat, da v okolici smrdi po bencinu, in tisti, ki to ve, tako kot veste vi, in vrže na tla prižgano žveplenko, je neodgovornež.«

Don Camillo ga je pogledal in odkimal.

»Saj veš, da nisem neodgovoren,« je dejal z žalostnim glasom. »Resnica je veliko bolj enostavna. Tu so ljudje še vedno nori od vojne vihre in kot pobesneli grabijo za orožje, medtem ko ljudstvo crkava od revščine. Skrajni čas je, da se to neha: dovolj smo imeli vojn.«

Peppone se je nadvse resno popraskal po glavi.

»To govorimo mi že leta. Ampak ni mi všeč, da zdaj to pravite tudi vi.«

»Se bojiš konkurence?« ga je povprašal don Camillo. »Imate vi zdaj monopol nad mirom? Ali ni bil prvi, ki je govoril o miru, prav Jezus Kristus?«

»Častiti, ne mešajva v to politike!«

Don Camillo se je nasmehnil:

»Jasno mi je, kam ciljaš: vam bi bilo ljubše, da jaz ne bi govoril o miru, ampak o nujnosti ponovnega oboroževanja.«

»Ljubše bi nam bilo preprosto to, da vi ne bi govorili o ničemer. Manj kot govorite, bolje je za vse.«

»Hočeš reči, da klatim preveč neumnosti?«

»Ne, moti nas prav to, ker govorite malo neumnosti. Kakorkoli že: če je duhovnik opozorjen, je že napol rešen. Tega ne govorim zato, ker bi me to kakorkoli zadevalo, kajti vi mi ne vzbujate ne dobrih ne slabih čustev. Ampak moji fantje so precej živčni.«

(Odlomek iz zgodbe Mir brez orožja)